

MINOLI CAJTI

IVAN GRAHOVEC

Vlastita naklada

Za nakladnika

Ivan Grahovec

Lektorilala

Vera Zemunić

Tisak

Letis d.o.o. Pretetinec

ISBN 953-98780-9-8

CIP zapis je dostupan u računalnom katalogu Nacionalne
i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 000923112

Izrada digitalne knjige

Ivan Grahovec

**DIGITALNA KNJIGA
SVA PRAVA PRIDRŽANA**

Ivan Grahovec

Autor ovih, možemo slobodno reći, vrlo lijepih stihova, kako i sam za sebe kaže „jednog skromnog pučkog pjesnika“ ugodno je iznenađenje za svakog čitatelja, za svakoga tko uživa u lijepoj riječi, lijepim stihovima i poeziji. Izrečene govorom mjesta iz kojeg potječe, iz rodnog Mačkovca.

Iznenađenje, jer ovo je je autorova prva knjiga. Iznenađenje i jer se odlučio složiti i izdati ovu knjigu već u poznijim godinama iako je to mogao već i i puno ranije, jer Ivan Grahovec je zaista talentirani pjesnik. Stihovi mu „teku“ kao da ih istresa iz rukava. U ritmu i rimi, mnoge od njih kao stvorene za uglazbljenje, a vjerojatno je u glavi imao i note međimurskog melosa dok ih je ispisivao.

Pjesme su mu ujedno i povijest rodnog sela i uopće međimurskog kraja. Njegova sjećanja na djetinjstvo i mladost, a ne zaboravlja ni sadašnje vrijeme. Uspomene i lijepe i tužne, tužan, a ipak i lijepi život. Razne dogodovštine svoje obitelji i suseljana, ljubavi svojih i tuđih, šaljivih zgoda pa i tragedija koje su se prepričavale nekada po kućama i zimskim dugim večerima, a sve „se znalo i saznalo“. Neki će se čitatelji sjetiti i možda prepoznati sebe ili druge, a i onih kojih davno više nema.

Naravno Ivan Grahovec nije zaboravio opjevati (ali samo u dvije pjesme) svoj međimurski „prelepi kraj“. Pjesme napisane na standardu možda bi bolje bilo da su ostavljene za posebnu zbirku, no i za te se može reći da vuku na note-

I što zaključiti? Ova zbirka stihova je novi dar ne zaboravu međimurskog kajkavskog govora, a i Čakovec i Međimurje dobivaju još jednog pronositelja i čuvara prošlosti i vrijednosti ovog našeg kraja.

Vera Zemunić

DOGODOVŠTINE

ČREŠJE

Smo ne si doma črešje meli,
a kak deca smo jih radi jeli.
Smo se morali nekak znajti,
zmislili, kaj moramo napraviti.

Kesno, dok so sosedi dišli spot,
smo na jiv vrt dišli črešje brot.
Vejš pot smo prijim črešje broli,
dok so oni f hiži bez brige spôli.

Je videl sosed kaj črešje zginejo po noči,
si je premišljaval kak bi si mogel pomoči.
Najgarek, što črešje bere je štel zeznati,
pak jano večer ne dišal tak fletno spati.

Skril se i čakal što bo došal črešje brot,
a mi ne znali kaj je sosed ne dišal spot.
Pak smo gori na črešjo si fletno splazili
i unda stopram jega pod črešjom spazili.

Smo ne mogli pobeči, pok smo bili biti,
i ne vupali več nigdor na jegvo črešjo iti.
Slobono se smeжете ali je praf tak bilo,
se to i drugim, a ne sam nam dogodilo.

DORICA

Dorica se v nedelo fajno zrihtala,
malo si šminke na vusnice dela.
Na rono se mešo morala požuriti,
se tam se štela svojim dečkom ziti.

Si dečki f seli so Dorici radi meli
bila je najfajneša v svojem seli.
Zoto so si radi navek k meši išli,
znali kaj bodo tam Dorico zišli.

Ali Dorica je sam janga gledala,
šteroga je zdovja več nagledala.
Dopal joj se, najrojši ga je mela,
zoto druge nit ne gledati štela.

Fajna Dorica je navek sreče mela
kaj jo dečko oče kak je soma štela.
I on je zaradi Dorice došal kmeši,
i med semi dečki je bil nafajneši.

Čuda so se pot pre meši zišli,
i navek lepo skupaj dimo išli.
Pre sakoj meši boga so molili
radi meli navek joko dobri bili.

Na krajo so se obedvo dogovorili,
da je došlo vreme kaj bi se ženili,
A starišimi je to velika sreča bila,
kaj so jim se deca skupaj oženila.

F KRČMI

F krčmi sam sedel, tožen sam bil,
pajdoša sam ne mel šterim bi pil.
Niti jana me puca v seli ne štela,
saka se znašla i dečka več mela.

Sam v drugo selo moral oditi,
tam iskal puco za sebe dobiti.
Taki našal jano, je dečka ne mela
pak se ponodjal kaj bo me štela.

Lepo jo pozdravil kak se i spoda,
mom joj rekel da mi se dopoda.
Pak jo pital či se išče moremo ziti,
i skupa negda na zobavo plesat iti.

Puci pak se to dopalo joko, mom,
i pitala me či se očem ženiti ž jom.
Da bo mi dobra žena či bom jo štel,
i kaj jo nej ostavil pak drugo si zel

Rekel sam joj da sam dečko provi,
ne takši kak drugi, šteri puco ostovi.
I da se moremo da bo štela oženiti,
pak zanavek jan drugomo veren biti.

FAKINI

Negda so dečki provi fakini bili,
a največ dok so preveč vina spili.
A kaj ne bi došlo nekemu na oči,
norije so navek zdelavali po noči.

Tak so se janga dneva večer zišli,
i dogovoriju kam bodo ovu noč išli.
Pak so Francekova kola škednja zeli,
so rastepli i na Jožekov krov deli.

Vu pšenico je odnešena Štefovo lesa,
a za stup so zavezali jegovog pesa.
Z koca so vum pustili Barikine svije,
celo noč zdelavali kajkakšne norije.

Dok se Francek v jutro rano zbudil,
de so jegva kola, jako se začudil.
Neso znali de pak je Štefova lesa
i što je za stup zavezal jegvoga pesa.

Barikine so svije v škednju bile,
od stroha so se pod kola skrile.
Fakini pak so se na poto smijali,
kaj je v noči bilo sam so oni znali.

GASTARBAITER

Ki nemajo posla morajo v Nemačko iti,
kaj si tam morejo lepo pločo zaslužiti.
Tak se i Jožek moral v Nemačko odpeljti,
je tu malo zaslužil je moral tak naprajti.

Dišal je i stopram je druga ploča bila,
več je moral dimo iti, žena je rodila.
Jampot na leto dimo i tak sedem let,
žena je donesla sedem dece na svet

Prešla so leta Jožek penzijo zaslužil,
Nemačko ostavil, ž njom se razdužil.
Se kčeri kak i janga sina so pooženili,
srečno ženom živel i vnuke so dobili.

Več stori Jožek je najempot zbetežal,
pital ženo dok na smrtni posteli je ležal.
Čije je sedmo dete štero je ne na mene?
pred smrt je štel čuti istino od svoje žene.

Navek si mi dober bil, sigurno boš v nebi,
pok bom ve dok hmiraš iskrena prema tebi.
Jožek, znoš da sam navek doma soma bila,
sedmo je tvoje, a šest sam z drugimi dobila.

Moži, najte nigdor bez žene v Nemačko iti,
kaj bi se i vam isto tak to moglo dogoditi.
Penzioneri, za Nemačko niti jan ne môri,
mi nemamo te brige tak smo več prestori.

IMAM ŽENO

Imam ženo kaj joj nega pora,
neje mloda, niti pak prestora.
Ona vam je joko fest i snožna,
ako pak je sila hmoja i koražna.

Ne za šolo, dober moram biti,
niti slučajno nutri f krčmo iti.
Moja žena vam joko rada pije,
nesmim nika reči me išče zbije.

Celi den na polo, večer dojdem dimo,
žena f krčmi pije, a jo moram mimo.
Doma išče moram kravam jesti dati,
vodo piti, gnoja s koci i štale zmetati.

Žena z krčme dojde i pita: Kaj je za jesti?
Velim joj: Si mogla nekaj z krčme donesti.
Ona pak pijana fletno je na stolco zaspola,
jo pok skorom vesel kaj mi je mira dola.

Se som moram delati, a ona sam pije,
moram trpeti, bole tak nek da me bije.
Čuda let je minulo, a jo sam magodim,
skrivečki si spijem, pok malo pozobim.

KAM BEŽIŠ?

Ivek kakša ti je sila došla, kam bežiš??
Ne znam zakaj se nejempot tak žuriš?
Pok doma nikoga nemaš što bi te čakal,
to kaj te tam nega, nišči se nabo plakal.

Je Štefek, pok kaj ne znaš kaj puco imam?
Marica se zove i ž njom se joko štimam.
Lanjsko leto sam jo na zobovi spoznal,
onak poskrivečki, zoto nišči to ne znal.

Dosti sam po sveto hodil, mislim doma biti,
zoto sam i šparal kaj se i jo morem oženiti.
Marica pok je puca joko fajna i rada me ima,
dok se porešim, bomo se ženili dok de zima.

Očem biti kak i drugi ljudi, hižo bom popravil,
bom tu našal posla, Marico nigdor nam ostavil.
Dosta mi je bilo po sveto navek som hoditi.
bo mi stopot lepše z Maricom tu doma biti.

KATICA

Katica je bila fajna puca i bogata,
nosila je lančiče i prstene od zlata.
Prebiralala si, čuda dečki je imela,
janga našla, več je druga štela.

Dečkom pok je to ne na škodo bilo,
čuda jih se pri joj kaj sega navčilo.
Sem je lepo bilo, dok je moglo biti,
dok Katici ne došlo vreme za ženiti.

Si so znali da se z dečki čuda smucala,
dobri so joj bili, dok jih je ne ponucala.
Ne več tak mogla, morala je zamoš iti
makar bogata, je ne mogla moža dobiti.

Katica, kaj je mogla, se je morala znajti,
takšega kak je i ona bila dečka sebi najti.
Tak se potli toga Katica ipak lepo oženila,
i unda možo se do kraja života verna bila.

MAKAR KESNO

Bogatoši so za sneho sirotice ne šteli,
sam bogate, kaj bi išče več sega meli.
Sirotica či je bogatoga moža štela meti,
si je morala več storoga ili dovca zeti.

Vesela je bila kaj je mogla zdoma diti,
de ga čuda dece bilo, morala i lačna biti.
Mislila si da je bole storoga moža meti,
nego skorom saki den, morati glod trpeti.

Sam je ne znala kaj se malo prevarila
istina, je mela se, i neje več lačna bila.
Delati joj ne teško bilo, kuhati i gače prati,
grdo joj je bilo dok je išla z možom spati.

On več stori, a ona je išče mloda bila,
predi zaspola kak je od jega kaj dobila.
Zeznala je, kaj je predi ne mogla znati,
je več prestori, nebre nikaj, samo spati.

Makar kesno, se na krajo nekaj i navčila,
da je bole si srmoka zeti makar lačna bila.
Ako imaš mladost, zdrovje, unda imaš sega
Zabadav ti se bogotstvo či ga ljubavi nega,

MAŠKORI

Nagda smo se fašniko veselili,
dok so maškori po seli hodili.
Sam se i jo v maškora spravil,
sosedom huncvutarijo prepravil.

Jo sam oblekel storo moško opravo,
obul čizme i veliki škrlrok del na glovo.
Lice namazal kaj me nado prepoznali,
što sam niti so moji pajdoši ne znali.

Sosed je blekel bluzo i ženske kikle,
a na noge obul črlene visoke štikle.
Pak smo unda peške f Čakovec odišli,
i nišči nas ne poznal s kim smo se zišli.

F krčmo smo dišli de so mužikaši igrali,
f šteri so se veselili i z maškori plesali.
Moj sosed, kaj ne žensko nišči ne znal,
tak niti dečko šteri ga je plesati zval.

Da so splesali mi sosed reče, moramo oditi,
bi se mi moglo išče kaj hudoga dogoditi.
Rekel mi je dok je plesal da je bil v nevoli
dečko pijan, ga je stolno popetoval doli.

NE LEHKO PIJONEC BITI

Ne lahko kak nešči misli, pijonec biti.
moraš meti dosta kuni za pijačo platiti.
Unda išče moraš po krčmaj hoditi,
močiti se z gemišti i se kune zapiti.

Najhuše pak je dok pijan dimo ideš,
sako bandero tresneš šterom se zideš.
Žena pak te išče s kričom počoka doma,
pijonec, se si zapil nemaš nikšega sroma.

Sam bil stiha i fletno spot pospravil,
sam znal da sam ne dobro napravil.
Sam se naspal v jutro na posel odišal,
s posla pak sam mimo krčme dišal.

Tak som se jo pomali popravil,
krčme i pijače najampot ostavil.
Žena je ne več kričala nad menom,
tak sam dale dober svojom ženom.

NEGDA ZDOVJA

Zdovja, dok so ljudi časa meli,
pred blonjkaj pre poto so sedeli.
Spominali kaj se novoga dogodilo,
što je kaj napravil i kak je to bilo.

Najbole najgarek so bile tri store babe,
sigdi so so se podele, se bi znale rade.
Prva se je oglosila stora kuma Jala
da bo se Francek ženil več je znala.

Bara pok je čula štero si puco oče zeti,
a Mara rekla: Pa kaj je on bez pameti?
Pa kaj se zagledal f to siroto od srmoka,
je ne mogel najti nekšo štera je bogata.

Najte govoriti, reče Bara, puca je kak spoda,
glavno kaj se ona našemo Franceko dopoda.
Pak kaj či je sirota ali je zoto dobra i mila,
kak vi znote kaj bi mo bogateša bolša bila.

NEJE VEČ KAK JE NEGDA BILO

Neje več kak je negda bilo,
vreme se je jako premenilo.
Dok so dečki za pucaj hodili,
zbog jih bormeš, negda i zbili.

Denes je došla nova moda
kaj puca za dečkom hoda.
Dečki pred jimo f krej bežijo,
ne znati zakaj se jih bojijo.

Kaj bi od toga moglo biti?
Mortik se ne bi šteli ženiti.
Nešteri pak išče ledik ostati,
zakaj je tak, teško je znati?

PRE JANI HIŽI

Jalika je išla dimo moža je zakopala,
tožna je bila kaj je bez jega je ostola.
Išče mloda, kak bez moža je ne znala,
a k tomo je ž jom ostala i pucka mala.

V seli je bil dovec, pedeset let je mel,
z janim sinom kaj jo je i z detetom štel.
Jalika mloda, stopram dvajsti let je mela.
kaj bo ji z detetom leži pak si ga je zela.

So se oženili pak je četeroje dece rodila,
dobroga je moža dobila i srečna je bila.
Jena pucka zrosła, Marijana se je zvola,
pok se od moža prvim sino joko dopola.

Tak je sin v snoboke morali z japom iti,
ne daoko, z prve hiže v zodnjo hižo diti.
Si domoči, lahko so se med sobom složili.
ne bilo teško, pak so zoroke dogovorili,

Potem veliko gostuvaje doma napravjli,
svati veselili i se pojeli kaj so preprajli.
Oni pak svojo prvo deco lepo oženili,
i skup f hiži si lepo živeli i srečni bili.

RAFONGERAČ

Rafonge je čistil rafongerač fajni, mali,
saki hiži je rad došel čim so ga pozvali.
Dobro je čistil dimjake, kohle i peči,
dopadal se je pucaj, moglo bi se reči.

Jempot ga je tak i Micika pozvola
kaj bi svojega rafonga čistiti dola.
Pak mu je rekla: luknja mi je mala,
naš se valjda srdil kaj sam te pozvala.

On pak je rekel kaj se nej bojala
i da se ne srdi kaj ga je pozvala.
Je rekel: Znom dobro delati svoj posel
i da joj nao žal kaj je k jeni hiži došel.

Seo se k stolo lepo se najel, napil,
pak se onda stopram čistititi hapil.
Pogledal je luknjo pak jo je očistil,
malo duže se zadržal nego je mislil.

Za devet meseci ja Micika pucko rodila,
na rafongerača je čist dokraja slična bila.
Zazvedilo se, pak so ljudi po seli znali,
kaj je pre Miciki delal rafongerač mali.

SAMO JEMPOT MI SE DOGODILO

Nigdor sam ne svojega moža prevarila,
mož Sloveniji delao, a jo soma doma bila.
Samo mi se jampot v životo to dogodilo,
no dobro, vam mom povem kak je to bilo.

Sam išla na senokošo kaj seno obrnem,
i žurila se kaj se čim predi dimo vrnem.
Me doma čakalo išče čuda sakšega dela,
unda je Đura došal, dok sam dimo iti štela.

Pital me je: de ti je muž, ga ne doma?
Znom da ti ne lahko kaj si navek soma.
Pak mi veli: se ne moraš tak joko žuriti?
Ti jo morem tvojega moža malo zameniti?

Jaj, sosed Đura, a kaj bodo po seli govorili
či bo nas što videl kaj smo mi skupa bili?
Naj se nikaj bojati, nišči to ne mora znati,
dojdem ja večer stiha f kmici, k tebi spati.

Joj, te sosed Đura, kaj je se zdeloval,
moj muž je ne nigdor to tak speloval.
Morem reči, mi je sosedom joko lepo bilo,
i kak sam rekla, to mi sam jampot dogodilo.

SE KAJ ZASLUŽIŠ

Ako nemaš peneze za piti, naj fkrčmo iti.
Bole ti je trezen biti, nek na porgo piti.
Tak sam moreš navek bez penez ostati,
dok se kaj zaslužiš, moraš krčmoro dati.

Dimo dok dojdeš kaj boš ženi rekel,
dok si niti kune ne dimo donesel.
Deca ti nado mela niti kaj za jesti,
ne moraš krčmoro se peneze dnesti.

Da si najvekši pijonec ljudi govorijo,
šteri te nemajo radi se tomo veselijo.
A ti skorom saki den v grabi ležiš,
mesto da doma trezen, f posteli spiš.

Som znoš da tak več nabo moglo biti,
ti deca knige nado mela za školo, iti.
Čim predi se zesem moraš poprajti,
či boš takši, bo te žena morala stajti.

SIROČE JE MALO

Siroče je malo bez mame ostalo.
Kam je mama dišla, dugo je ne znalo.
Pitalo je japo zakaj nega mame,
zakaj se druga žena briga za me.

Tvoja mama ti je anđel na nebi,
da de vreme pozvola bo te k sebi.
Sake noći te z mrzloga neba gledí,
oči joj pločne kaj zote več ne skrbi.

Znom da nebre nišči mamó zameniti.
Kaj mi moremo, tak je moralo biti.
Plakalo siroče, tožno po sveto hodilo,
iskalo svojo mamó štero je zgubilo.

Na grobu molilo Boga kaj zemlo rezgrne,
mama kaj se stone, nozój dimo vrne.
Siroče išče, tak malo je ne moglo znati,
da je mama hmrla, da se nebre stati.

SNALAŽLJIVA SAM BILA

Jo sam vejč od mlada snalažljiva bila,
a to me jena stariša kolegica navčila.
Rekla mi je da se v životo treba znajti,
kaj dobro prejdeš, proga si moža najti.

Zbirala sam, čuda dečki sam na probi mela.
Šteri mi ne bil po voli, takšega sam ne štela.
Dugo sam prebirala dok sam provoga našla,
videti je mom bilo kaj sam se dobro znašla.

Predi ženidbe smo si joko dobri bili,
A unda mom, kaj si ne premisli, oženili.
V životu dobro zide saka ko se znojde,
i takša navek lahko dobroga moža nojde

Moj mož je lepo služil, delao vu fabriki,
meni pok ne delati trelo, moglo mi je biti.
Možo sam zoto nevek joko dobra bila,
kaj bo mi leži, sam ga i kuhati navčila.

Ne mi lahko bilo doma cele dneve plandovati,
pok sam ga navčila hižo čistiti i posodo oprati.
Dok je moj mož saki den se te posle napravil,
se je zmočil i večer fletno v postelo pospravil.

Jo pok, počijena sam se lepo znašla,
dok je on spol, jo sam zanimacijo našla.
Mi je bil dovec, sosed Vanček na pameti,
je bil joko dober kaj mojega moža rastereti.

SPOMINAJO SE

Spominajo se da stolno v krčmi sedim,
pijem i več kak provi pijonec zgledim.
Čudijo se zakaj sam f krrčmi cele noči,
ali neznajo ljudi zakaj, kaj mene moči.

Ne dolgo kaj me žena ostavila,
štera je meni joko dobra bila.
Pred por dni se z nekšim zišla,
se doma ostajla i ž jim odišla.

Sam predi ne pil, dobro sam služil,
se sam joj doval i nikaj ne zaružil.
Je pre hiži sega bilo, kune je mela,
ne znam kaj bi prek toga išče štela.

Mislim da je štela gospočijo tirati,
il' ji je te drugi mogel več sega dati.
Nek bo, ne mora se sekerati zo me,
šterim je dišla, nek sam ž jim ostone.

Nam več pil, bom se nekak znašel,
je ne jedina, bom si jo drugo našel.
Provo ženo, štera bo me znala ceniti,
šterom bom mogel skupa srečen biti.

ŠETAL SAM SE, ŠETAL

Šetal sam se, šetal, po vulici išal.
i pred janom hižom mlodo puco žišal.
Kak je bila fajna, a jo, kaj nam skital,
zel sam si kuraža z mesta sam jo pital.

Fajna si mi, fajna kak grlica bela,
daj ti poveč meni, bil' ti mene štela.
Jo te lepo prosim, bodi moja cela,
ako bodeš z menom, srečo boš imela.

Očem tebe, očem, zakaj ne bi štela.
s tobom bo mi lepo, srečo bom imela
Čakala sam dosti, več mi je i vreme,
kaj mi drogi f srce malo sreče dene.

Sam ti moram reči da sam dečka mela,
ne je bil za mene pak sam ga ne štela.
Čakala več nabom tvoja bodem cela,
tak mi se dopodaš, tebe si bom zela.

ŠOŠTAR TOMO

Šoštar Tomo jedini sam v seli jo,
šolce popravljam, to več saki zno.
Nove delati se več denes ne sploti,
kaj jih saki f štacuno joko fal dobi.

Či se kaj restrgne, to z dretom zašijem,
a ženska petica zrobi joj drugo zabijem.
Ženski štikla f trgne i to znom zameniti,
a daj to nebi znal nebi mogel šoštar biti.

Či štero štikla tiska, nutri drevo denem,
potučem tam de tiska i vum ga zemem.
Celo petico je negda s kožom treba bleči
i išče čuda toga, vam se nebrem se reči.

Denes so vam štikle sigdi šik i moda,
saka puca se štima, rada v njimi hoda.
Noge kaj pokože, krotko kiklo bleče,
zno da je prekrotka sejano jo doli vleče.

TRI PUCE

V mojemo seli tri so fajne puce bile,
a dve so stalno po zabavaj rade hodile,
a tretja, so rekli, da je bila joko vredna,
kaj je delala stolno, prek celoga tjedna.

One dve kaj so rade po zabavaj hodile,
so si po seli govorili da so flundre bile.
Ali so ne praf meli, makar se govorilo,
tem dvem se ne nigdor nikaj dogodilo.

A ona jana kaj je tak jako vredna bila,
se dola dečko nagovoriti, ž jim zgrešila.
Je ne znala kaj bi se joj moglo dogoditi,
pak je za devet meseci morala dete roditi.

A dečko se ne štel ženiti, se fakin napravil,
dok mo je puca dete rodila on jo je ostavil.
A puca, kak je vredna bila, fletno se znašla,
pak si je taki za ženiti provoga dečka našla.

GOSTUVANJSKE

DOGOVOR ZA ŽENIDBO

Spominali se Tomoš i Pavel, f krčmi so pili,
da bi bilo dobro kaj svojo deco skupa oženili.
Veli Tomoš: moj Đurek v jesen z vojske dojde,
bi bilo dobro kaj tvoja Marica za jega pojde.

Pavel se složil i veli kaj z Maricom misli dati:
senokošo, a svijo i teličko morejo sobom pelati.
Tomoš pok veli: Meni se čini kaj je to premalo,
doš k coj išče mekotu zemle, bo tebi dosti ostalo.

Na krajo so se f semo složili dok so liter vina spili,
negda je tak moralo biti kak so stareši dogovorili.
Tomoš je povedal Marici čija žena ona mora biti,
a ona ne smela nikaj reči se z japom morala složiti.

Došal je Đura z vojske pok je japa i jemo rekel:
Marica si boš ženil, pok boš vredno ženo stekel.
Fletno so Tomoš i Pavel veliko gostuvaje složili,
Đureka i Marico oženili i si na krajo srečni bili.

FRANCEK SE JE ŽENIL

Bile so vam v mojem seli tri babe,
baš i ne za delo, ali tračale so rade.
K meši pak saki den v cirkvo hodile,
i se so tri navek zdušno Boga molile.

Potli meše Bara jih je k sej pozvola,
dok su v hižu došle piti jim je dola.
Rekla je; ne morate se dimo žuriti,
moramo se nekaj predi dogovoriti.

Dobro znote, je Francek dečko stori
i da za puce on več dugo ne mori.
Mi moremo Franceko dobro f činiti,
mo pomoremo kaj se more oženiti.

Na krajo sela je Kata, puca ne stora,
i joj dobro dojde kaj bo mela pora.
Mi sam moramo obedva nagovoriti,
da bode jim bole, či se očejo oženiti.

A kak so se tri joko tomo spretne bile,
so Franceka i Kato fletno nagovorile.
Potem taki i veliko gostuvaje složile,
mužikoši igrali, a one plesale i pile.

Gostuvaje minolo, rezišli so se svati,
pak je Francek z Katom odišal spati.
Sam so se babe ne mogle nikak reziti,
kaj je išče čuda ostalo za pojesti i spiti.

GOSTUVAJE V MIHALOVSKI FARI

Povedati vam očem to kaj bote i vi znali,
kak je bilo na gostuvajo v Mihalovski fari.
So se rodbina zišla kak i obedvoji kumi,
v stori Vančekovoj hiži, na bregu pre šumi.

Soseda Kata pak je kuhala i kolače pekla.
Najbolša je kuharica, kak je i soma rekla.
Joj pak so Ana i Treza na pomoč bile,
se pomagale, a i jesti so na stol nosile.

Se tri kaj so v kuhji delale, so si malo spile,
dok je trelo juho nositi, več so i pijane bile.
Treza je prva juho nesla, vrota naglo otprla,
z vratimi pak je kuma Štefeka doli podrla.

Treza malo pijana, se niti ne prav znašla,
več se je gori na kumu Štefeku našla.
I tak so obedva zdelom juhe skupa pali,
kum Štefek zajafkali, komaj so na noge stali.

Kuma Štefeka je noga jako fest bolela
i ron je onda ž njim teca Dora plesati štela.
A kum Štefek ne mogel več na nogaj biti,
pak je moral skupa s kumom dimo oditi.

Drugi pak so se svati ne ron jako žurili,
dok so dobro jeli i fino domače vino pili.
Mužikoši celo noč so joko lepo zigrovali,
igrali so se dok so jim svati peneze dovali.

Proti jutri so mužikoši pomali fpešovali,
a niti pak so svati ne več peneze dovali.
Na krajo, svati zmočeni so morali spot iti,
a bilo jim je i vreme več jampot se reziti.

IVEKOVO GOSTUVAJE

Došli so svati k mlodenkinoj hiži pak je dever roko zdigel,
sema je povedal da je z mlodencom z dalkoga pota stigel.
Da je mlodenec tu lepo ružico videl, či bi mo jo šteli dati,
kaj bi jo on joko rad zel, na venčanje štel sobom otpelati.

Mlodenkin dever je pred Iveka metlo donesel, a dever veli:
Je i to je za nucati, ali to ve ne nucamo kuliko se meni čeni.
Potem so pucko dopelali, dever Iveka pita: se ti dopoda?
Je, ali to je išče ne dorosla za ženiti, je išče je premloda.

Tretjo puco dopelali, pita dever Iveka: Je tâ dosti zrosla?
Ivek veli: je, to je ona ružica kaj je mojemo srcu prirosla.
Unda pok so se dever i svati po redo za roke prijeli,
i tak so skupa za stol dišli, na stolicu i stolce si poseli.

Dok so se svati najeli malo vina spili i si bili k redo,
dever se stal i povedal kaj bo jim denes delati po redo.
Si svati so se z mlodenci f cirkvo na zdovaje otpelali,
zdovoje obavili i noznoj dimo mlodence ožejene dopelali.

Mlodenci dimo pred hižo došli, mama je pred vroti bila,
kruha je na pol pretrgla, svetom jih je vodom poškropila.
Potem pok jim je unda z jene kupice vino piti dola,
a kaj je f kupici ostalo je žena prek glave f krej vlejola.

Onda so dišli nutri v hižu, mužikoši so valcera zaigrali,
Ivek i žena prvi plesa otrpli, pred semi svati ga otplesali.
V zdeli na tejero fendri juho nesel, pak ga potral, tak je štel.
a zdelo z juhom na stol donesel, pok jo je pred nas del.

Pok je žena meni, potem sebi f tejer mogla juho nametati.
unda pok so si juho po redo f tejere metal i si drugi svati.
Tak je večerja počela i na stole se nosilo jesti se po redo,
svati so fino jeli, z vinom poplavljali, za ples bili k redo.

Mužikoši zaigrali, svati zaplesali si so bili joko veseli,
Kak so mogli, jani pomali, drugi pok so se fest vrteli.
F pol noči je došlo pečeje pak so ne mogli lačni biti.
i z mlodenkom plesali si po redo, šteri so šteli platiti.

Zabovljali se svati, mužikoši jim igrali, krepilo jih vino,
tam negdi do jutra da so se zmočeni rezišli, dišli dimo.
Naspali se i tam negdi popolne so došli nazoj išče malo,
podružiti se, jesti i piti, kaj je sega toga još dosti ostalo.

MARICA SE OŽENILA

Marica se mloda oženila,
vesela kaj bo moža dobila.
Od moža starši si veseli,
najlepša bo sneha f seli.

Možo pak je ne bilo po voli,
je fletno počel hoditi okoli.
Po dnevo spol, v noči potepal,
žene i dovica po seli natepal.

Fletno nafčil i f krčmo hoditi,
nigdor ne mogel doma biti.
I kaj je po dnevo je zaslužil,
je v noči je se f krčmi zaružil.

Pak so ljudi po seli počeli govoriti,
kak nikaj stoga dobroga nebre ziti.
Takšega moža niti jana nej trpela.
da je to znala nej si ga nigdor zela.

MOJA ŽENIDBA

Tam pred Božičom so se naši stareši dogovorili,
kaj se bomo jo i Đurekova Jalika skupa ženili.
Jalika je bila puca joko vredna, a moji so to znali,
delala je doma, na polo i štiri krave dojila v štali.

Nas pok ničči so ne pitali smo ne smeli prigovoriti,
kak so se naši stariši dogovorili, tak je moralo biti.
Jano večer pre Jalikini hiži smo se zišli, spoznali,
čim smo se zgledali smo se jan drugomo dopali.

Tak so nam moji obedvema zlotne prstene kupili,
drugi den pak smo pri Jalikini hiži zoroke obavili.
V seli pok se zeznalo, pok so si odma najgarek bili,
si so šteli znati da bo gostuvaje, da bomo se ženili.

Starešino, devera, podsneholje i pozoviče zebrali,
šteri bodo se svate skupa na gostuvaje dopelali.
Mužikoše pogodili kaj bodo na gostuvajo igrali,
svate zabovljali, kaj bo veselo, kaj nado zaspali.

Gostuvaje počelo pok smo morali po zoročnico iti.
po jo došli, starešina pok nas ne štel nutri pustiti.
Smo se pogojali i na krajo je sejeno trelo platiti,
mlodenko dobiti i po venčaju i k moji hiži oditi.

I tak je naše gostuvaje se do jutra veselo bilo.
celo noč plesali, dobro jeli, a dosti se i spilo.
V jutro pak so mužikoši vuni na poto zaigrali,
svati se rezišli, sam smo mi domači išče ostali.

KAJ SE DELALO ČREZ LETO

ČEHARA

Negda, v zimi je bilo veselje,
dok se pre hiži čehalo perje
za dujho i vanjkuše naphati,
kaj bode mehko i toplo za spati.

Saki puci to tre dok za moš pe,
da joj vreme kaj se oženi de.
Či za sneho pojde bodo joj doli,
kaj bodo skupa na mehkim spoli.

Dvajsti ženi je tri dni čehalo perje,
da je bilo gotovo so naprajle veselje.
Pozvale dečke kaj dojdo na odomaš,
ž njimi je došel i provi harmonikoš.

Skupa so popevali plesali i vino pili.
a najbole so se dečki i puce veselili.
Kesno so se rezišli, so morali dimo iti,
dogovorili za zutra na drugo čehari ziti.

KOLINE

Na protuletje smo štiri pajceke kupili,
celo leto ščavom i kuruzom jih hronili.
Kak sako leto so dvo bili za prodati,
a druge dvo smo meli za nas, za klati.

Za poreza platiti smo dvo prodali,
druge dvo za novo letu doma klali.
Nabrusili nože, vodo f kotlo zavreli,
da je mesor došal smo se k redo meli.

Po koco smo pajceka sem tam lovili,
mesor ga je fpičil, pak smo ga pustili.
Mesor je pajceka fpičiti praf ne stigel,
pajcek splašil i fletno na noge zdigel.

Je pobegel, po dvoro smo ga nagajali,
znemogel, prebrnol, mi prek jega pali.
Shorali f koriti deli kaj bo se na vreme,
na golge obesili kaj ga mesor širom zeme.

Mesor pajceka rezrezal, zel so čreva vun,
bilo ih je hajdi, veliki škaf do kraja pun.
Pak smo jih fletno se prebrnoli i oprali,
da je bilo gotovo, smo se si nutri pobrali.

Nutri pak je bilo toplo, malo smo si spili,
klobose naprajli i fletno se posle završili.
V tom cajto je mesor črne čurke nadeval,
pak pajdoč s členim vinom grlo zaleval.

Na krajo smo večerjali i pomali pili,
prek pol noči, plesali pak se veselili.

KOVAČ

Kovač po železi celi den klepeče,
ves moker, a s čela mo voda teče.
Jožeko mora plužnika poklepati,
kaj na pole pojde zemlo si zorati.

Išče por železi mo je ostalo na redo,
požuriti se mora kaj bodo se k redo.
A i motike so išče ostale za poklepati,
kaj bodo žene mogle iti kuruzo okopati.

Za okovati so mo ostala još i jana kola,
v štera bo Drašek zapregel svojega vola.
Dok to se naprovi pomali mo i den mine,
pok bo si mogel leči kaj si malo otpočine.

I tak se sako jutro kovač mora stati,
jer i sosedovog koja mora potkovati,
ka se ne pošklizne dok bo vlekel kola,
kaj bo bole bremzal dok dojde do dola.

KRSTITKI

Veliko se veselje pre sosedo Iveko dogodilo,
onoga dneva da mo se pre hiži dete narodilo.
Žena Ana rodila sina, vekše sreče ne moglo biti,
je moral fletno kume najti, kaj ga je trelo krstiti.

Pištija i jegvo ženo prosil, so se navek družili,
a s Pištijom so negda i vojsko skupa služili.
Za tveden dni je došla kuma s korpom na glovi,
s pečenim picekom kaj se Ana fletno oporovi.

Take je Pištijova žena jivoga sina na krst odnesla,
Jožek mo ime dola, vu vanjkošu ga dimo donesla.
Unda pak so se s kumi se do ronoga jutra veselili,
si skupa joko veseli kaj so Ivekovoga sina krstili.

TELILA SE KRAVA

Navek dok je krava bila za steliti,
japa ne spol, je moral buden biti.
Sedel na stolčeko f štali pre vrati,
da se bo počela teliti je trelo znati.

Proti jutri je i mene moral zbuditi,
kaj pem po sosedu, se počela teliti.
Japa je vožinca prepravil za poteči,
tele za noge zavezali, počeli vleči.

Vožinec sprhnol na mokrim v štali,
potegli, on se f trgel mi v drek pali.
Kravo smo stelili, somi sej smijali,
f konti bila voda pak smo se oprali.

Tak je to negda doma pre hiži bilo,
kaj sega se je i smešnoga dogodilo.
I ve mi je smešno kak smo si tri pali,
moj japa sosed i jo kak dečker mali.

ŽETVA

Da je žetva bila, vam je bilo tak:
smo fletno večer trebali iti spat.
Morali smo se si dobro naspati
kaj bi se v jutro zaron mogli stati.

Tak je i bilo, smo se rano stali,
kaj je trelo sobom smo pobrali.
Si skup smo na pole peške išli,
pajdoč se i z drugimi žeci zišli.

Japa je kosil, je kositi trelo znati,
sestra pak povresla morala metati,
mama pak za japom nabirala žito,
jo pak moral svezati f snope se to.

Delali smo dok več mekotu poželi,
pak smo si unda si k zajtreko seli.
Smo si spili, pečenoga piceka pojeli,
ali je tu išče ne bil kraj našemo deli.

Trelo je još snopje znositi na skup,
kaj se sklodnejo f križoke na kup.
Križoke pak je trelo dobro složiti,
kaj nado mokri či bi dešč počel iti.

Morali smo se malo na krajo požuriti,
predi kak pemo dimo je trelo završiti.
Nam je ne bilo več moči duže zdržati,
smo drugo ne mogli, dimo se pobrati

KOSCI

Negda smo s kosom travu kosili,
jo i japa smo somi za kositi bili.
Zaron v jutro dok se počelo deniti,
se trelo stati v golobetko kosit iti.

Kak dečko sam v noči na zobavi bil,
posponi dimo došal, dosti sam i spil.

Išče sam se praf ne na postelo legel,
več me japa budil i za noge potegel.
A ja mu velim: Odma bom se zdigel,
ti sam idi, ja bom te fletno dostigel.

Mama me je ron tak par pot budila:
Japa ti je več odišal, mi je govorila.
Je, je odma idem, sam rekel mami,
i odišal v škedenj dale spot na slami.

Dešč je pretiral japo, je dimo došal,
pak sam mel srečo kaj me ne špotal.
Dešč prestal, sam moral z japom iti,
kaj je trelo celo senokošo pokositi.

MEĐIMURJE

MEĐIMURSKI KRAJ

Gori na bregu gorice rodne,
a pod bregom ravnice plodne.
To je prelepi međimurski kraj,
ki odide navek se vrne nazaj.

Međimurec dela po sveto,
špara za malo hižico k leto.
Klet si kupi, de bo počival,
gorice okapal i tu užival.

Zoto saki šteri oče nekaj meti,
mora skrben biti i se pretrpeti.
Či oče jampot svojoj kleti biti,
tam z prijateli slatko vino piti.

Mura teče, voda melina vrti,
v međimorjo, tu saki rad živi.
To je prelepi, drogi naš kraj,
ki odide navek se vrne nazaj.

V MEĐIMURSKOM KRAJU

Kam gut se obrnem, nazoj se vrnem,
na međimurske brege, vinske gorice,
ili pak v dolnji kraj med lepe ravnice.

V goricaj, saki jih Međimurec ima,
malo pevnicu, na vrho brega kleti.
vampolico, a vuni mo mesec sveti.

S prijateli se tu zide pre fini pijači,
z vinom se sladiju, pomali ga piju,
si f kleti popevlejo pak se veseliju.

Pili so dok se ne rezdenilo, do jutra.
tožni kaj se morajo tak fletno reziti,
aute vozijo, se nesmijo preveč napiti.

O MLADOSTI

BILA PUCA MLODA

Bila puca mloda sirota al' lepa,
nikam je ne išla neje vidla sveta.
Sako je nedelo soma k meši išla
makar je po poto čuda dečki zišla.

Tak vam je to išlo, jedno vreme bilo,
dok se ne najampot nekaj dogodilo.
Jano nedelo dok je ona k meši išla
na poto do cirkve fajnog dečka zišla.

Toga dečka bi se puce rade štele,
sam za sebe bi ga joko rade mele.
Probale so sikak kaj ga nej pustile,
ne so nikaj mogle da bi ga dobile.

On je ne štel drugo makar bogato,
sirotica je bila jegvo provo zlato.
Ona mo se od sejo najbole dopola,
i vu jegvomu srco zanavek ostola.

BILO JE TO

Bilo je to dok sam bil mladi,
smo si dečki gledali puce radi.
Na zobave ž jimi skupa hodili,
na beciklinovim štelo se vozili.

I jo sam jempot tak puco zišal,
z beciklinom na zobavo ž jom išal.
Za toblom smo sedeli, kokto pili,
Gledali se, sramežljivi smo bili.

Mužikoši so lepo popevali, igrali,
dečki plesali, šteri so plesati znali.
Mi pak smo fletno morali dimo iti,
so nam ne doli predugo tam biti,

Smo se pred jeno hižo dopelali,
spominali, pre potni vroti stoli.
Japa došel, nas je čakal, ne spol,
hote nutri je rekel, nas je pozval.

Jo sam ne vupal odma nutri iti,
strohom kaj se nej morao ženiti.
Rekel da drugi pot kjim dojdem,
onda se nutri spominati pojdem.

Ali sam ne vupal več kjim iti,
sam se ne štel tak fletno ženiti.
Bom ledik dok z vojske dojdem,
pak onda puco za ženiti nojdem.

ČAJANKA

Kak dečki smo na čajanke hodili,
v stori školi f podrumo smo bili.
I puce, niti jena ne doma ostola,
kaj štera si je tam dečka zebrola.

Za čajanko je trelo ulaznico platiti,
jer bež je ničči ne mogel nutri biti.
Bez mužikoši, jih je trelo platiti,
na ploče se igralo i moglo veseliti.

Na drvenaj klupaj smo sedeli,
i plesali, šteri so plesati šтели.
I vina je bilo, što je štel piti,
nešteri napili, pijani dimo išli.

Na krajo smo se si pomali rezišli,
somi, a nešteri s pucaj dimo išli.
Tak je bilo dok smo bili mlodi,
saki se zmisli, nigdor ne pozobi.

MAMA ME NAVČILA

Mama me vučila, najbole kak je znala,
kak i jo jena mama, dok je bila mala.
Dok imaš mamu, nemaš vekše sreče,
sam to ne znamo, a život nam dale teče.

Vreme ide stolno, nigdor ne postoji,
sam je život takši kaj na krajo završi.
Nišči ne zna, niti se do ve zazvedilo,
od naveka je tak kak je i do ve bilo.

Hmrla mi je mama, zdovjo, se projde,
na jo navek zmislím da mi teško dojde.
Život teče, pomali, prema krajo svom,
z mamom se vu večnosti pok našal bom.

MARICA

Marica je puca fajna mlada,
se dečke je ona mela rada
Ž njom se saki dečko štel ženiti,
ali je ona ne štela ničja biti.

Mislila je, ne moram se žuriti,
lepše mi je čim duže puca biti.
Bole mi je kaj se ne zacopam,
nek na glavo moža si nakopam.

Rojše bodem hodila po diskačaj,
z dečkima se veselila jo skupaj.
Zamoš mi je još prerano iti,
Čim duže je lepše puca biti.

Za ženidbu dok mi vreme dojde,
navek se dečko zome lahko nojde.
Šteri drage vole štel bo me ženiti,
pak jegva žena unda morem biti.

ŠPARALA SAM

Dok sam bila doma puca mlada,
saki posel sam štela, delala rada.
Nekaj dimo, nekaj sebi skrbela,
šparala, kaj bom za ženiti mela.

Moji so mi ne mogli nikaj dati,
sam si kupila vanjkoše za spati.
Tejere kaj bom ščega jesti mela,
da se oženim bom si sobom zela.

Mama pak mi nemogla to dati,
rekla da nemajo oni na čem spati.
Niti posodo, ščega bodo unda jeli,
tak je bilo, se to so ne niti meli.

Na krajo, se to kaj sam si preprajla,
bez toga ostola, svojim doma stajla.
Dečka sam si našla ki me štel ženiti,
srečna bila kaj sam mogla kjemo diti.

TAM GORI NA BREGO

Tam gori na bregu šumica je mala,
v njoj mi moja draga na rokami spala.
Na rokami spala dok se ne zbudila,
senjala je nekaj pak je tožna bila.

Tožna sam ti, dragi, a kak ne bi bila,
senjala sam da sam tebe ostavila.
Zoto sam se dragi tak tožna zbudila,
makar nigdar na to nesam ni mislila.

Šumica zelena, naj se posušiti,
štel bi navek drago vu tebi ljubiti.
Mila moja draga, naj me ostaviti,
Zanavek jo očem s tobom srečen biti.

Nečem tebe, dragi, nigdor ostaviti,
zanavek jo očem samo tvoja biti.
Ljubili se bomo dok smo živi, zdravi,
do zadnjega časa dok nas smrt rastavi.

DOK SAM PUCA BILA

Kak puca sam v Čakovec hodila.
Sako sredo sam na placu tržila,
jejci, vrhnje, sira i malo putra,
kaj bomo meli peneze za zutra.

Je, tak je to negda, z dovja bilo,
kaj smo meli, se na plac nosilo.
I za nas je doma, dosta ostalo,
smo meli sega, od sakoga malo.

Bez penez smo ne mogli biti,
kaj smo morali poreza platiti.
sako leto debelo svijo prodati,
i za druge stvari peneze dati.

Ne bilo lahko, al' sam mloda bila,
pak sam nekak leži premagadila.
Mlodi denes to ne znajo ceniti,
tak je denes, jim lepše more biti.

O STAROSTI

JAPICA I MAMICA

K mamici sam hodil dok sam bil mali.
mamica je bila v hiži, a japica f štali.
Tam je hronil dve krave i jano kobilo,
se toga zmislím, makar je zdovja bilo.

Mamica je moja joko dobra bila,
či sam došal kjoj ona me pogostila.
V stolovi kišti je kuhana rebra mela,
i pred mene s tejerom na stol dela.

Hrglece na vrto sam si znal nabrati,
svojim vnukaj je navek se štela dati.
Z japicom smo f škedjo koruzu luščili,
prepovedali so nam da so v ratu bili.

V mađarski vojski na Ruskim frontu borili,
ne joko dugo, kaj so jih fletno Rusi zarobili.
Japica je tri leti delal pre grofici na grofoviji,
da je rat minol so dimo došli da so jih pustili.

OSTARILI SMO SKUPA

Ostarili mi smo draga, ja i ti,
srečo meli skup starost doživeti.
Navek smo veseli i srečni bili
radi smo se meli u ljubavi živeli.

A kaj smo stari nam ne smeta,
lepa so bila naša pretekla leta.
Stora došla, nesmo se niti znašli,
sam se najampot v njimi našli.

Živeti je lepo makar smo stori,
za pretekla leta ničci ne mori.
Živeli bomo skupa dok živimo,
u ljubavi, ničega se ne bojimo.

PENZIONERI

Tožno je vreme za penzionere i se ki so stori.
penzije male, nikoga ne brige, nišči to ne mori,
do prvoga živimo komaj se moremo pokriti,
pomoči si nebremo, makar tak nej moralo biti.

Dok platiš čeke i se drugo kaj treba,
ostone ti malo za jesti, a penezi nega.
Glediš, to kaj ostone, nekak restegneš,
i z minusom komaj do kraja segneš.

Kupiš si kruha, mleka, mesa joko malo,
glediš kaj bi ti i za nekaj drugo ostalo.
A jesti pak moraš, bež jega nebreš biti,
negda lačen spot, na se se moraš prevčiti.

Celoga života smo teško delali i trpeli,
ne zoto kaj bi ve tak male penzije meli.
Mogle bi nam penzije i malo vekše biti,
bor malo, kaj nej morali v minuse iti.

Si znomo da bi nam sema moglo bole biti,
sam moramo čim predi političare premeniti.
Glasati za takše kaj nam nado na šteti,
šteri i nam nekaj dojo i nado tak požreti.

ŽIVIMO SKUPA

Srečni smo bili kaj smo se našli,
u ljubavi i životu nekak se znašli.
Bili smo mlodi, bilo nam je lepo,
iskali smo srečo, blodili po sveto.

Mislím na mladost, kam je zginola,
i so ona leta štera so preletno minola.
A kaj moremo, či več tak mora biti,
mladost ne moči nigdor nazoj dobiti.

I dale nam je lepo, nek sam ido leta,
mi živimo srečni pak nam to ne smeta.
I živeli bomo srečno dok života jega,
se nam nikam ne žuri, tu imamo sega.

MINOLI CAJTI

De so minoli cajti i oni naši običaji stori,
de so se zgubili, nišči za jih več ne mori.
De so ona so pretekla naša leta stora,
dok smo bili mlodi, ne nam bilo pora.

Najte misliti da negda neje lepo bilo,
mi znomo, nam se to ne sam činilo.
Ne nam je tak lepo se se premenilo,
se je denes drugač kak je negda bilo,

Na klupi puca dečko med nogaj sedi,
ljudi mimo hodijo se nikaj ne sromi.
Kušuvlejo se posod, a ne kaj se skrili,
neso sramežljivi, kak smo mi negda bili.

Negda je ne kak denes sega toga bilo
smo ne meli, f pokrpanaj hlačaj hodilo.
Denes pak nekšoj čudnoj modi živijo,
imajo, a strgajo hlače pak tak hodijo.

SENJE

NEBREM SPATI

Nebrem spati, stolno mislim na tebe,
tožen sam, a srce mi je prozno i zebe.
Kak si mogla oditi mene somoga stajti,
ve po noči nebrem spati niti mira najti.

Što je ženo ne rad mel, to nebre znati,
sam najmpot drugomo dide, bež je ostati.
Pak dojde do toga, kaj se morate reziti,
to vam je tak tožno, kaj bole nebre biti.

A kak sam te rad mel je to saki znal,
ve pak sam kak bogec bez tebe ostal.
Takši mi je život, nebrem si pomoči,
bom nekak preživel, makar vu samoči.

SENJAL SAM

Noč je, kmica, spot sam odišel,
v senjami moji se s tobom zišel.
Senjal sam tak, da som ne spim,
več polek tebe v posteli ležim.

Mislio sam lepo je skupa biti,
z jednim gujom obedvo pokriti.
Na jednim vanjkošu glave držati
i celo noč tak lepo skupa spat.

Predi kak smo obedvo zaspali,
smo se stisnoli, za roke držali.
Celo noč spoli, lepo nam je bilo,
se do jutra, dok se ne rezdenilo.

Sam se najampot v jutro zbudil,
senje so se rezišle, a jo začudil.
Senje, zakaj tak nej moglo biti,
zakaj se moram tak fletno zbuditi.

SI SE NODJAMO

Si se nodjamo kaj bo nam bole,
kaj nas ne strefijo kakše nevole.
Od negda so ljudi isto tak šteli,
kaj bi sega kaj jim tre navek meli.

Največ pak zdrovja, kaj največ fali,
bež jega je težko biti ako se zgubi.
I penez bor malo, kaj bi meli za trošiti,
bež jih pak si znomo da ne moči biti.

Vu životo je ne navek kak si želimo,
čuda pot se kaj je dobro, odide mimo.
Jedni imajo srečo v životo, jim je bole,
ne močijo jih kak druge nekše nevole.

Sam potli smrti smo si jednoki,
bili bogoti ili oni šteri so srmoki.
Tu penezi ne pomžejo nikomo nikak,
dok vreme dojde, odišli bomo sikak.

I vu celom življenjo se kaj smo stekli
nega stroha, namo nikaj sobom nesli.
Nišče se nigdor tu ne mogel znajti,
se kaj god je imal je morali ostajti.

Dojdeš f pekel, mislijš da je v nebi bole,
da te v nebi ne čakajo ron nikše nevole.
Naj se dati prevariti, v nebi je joko zima,
f peklo pak je lepo toplo, navek ogja ima.